

СЕРЖ БРЮСОЛО МУХАТА И ПАЯКЪТ

Превод от френски: Любомир Найденов, 1993

chitanka.info

СЕРЖ БРУСОЛО не се нуждае от представяне. Не само за критиката, той е най-добрият френски фантаст след Жул Верн! Роден през 1951 г., след като завършва блестящо литература и история на езика в Париж — родният му град, днес той вече е автор на над петдесет романа и още толкова новели и разкази, сценарист и режисьор на няколко анимационни и игрални филма.

Печели на три пъти голямата награда за френска фантастика: през 1979 г в категория новела за новелата си „Фънъуей“, през 1981 г. за сборника с разкази „Заразеният град, видян в профил“ и през 1987 г. за романа си „Мълчаливите бойци“ /екранизиран и преминал успешно като сериал по френската телевизия Антен-2/. Занимава се изключително с писане на романи. Пише във всички жанрове и е публикуван във всички френски списания за фантастика, антологии и сборници. Работи за няколко издателства: „ДЕНОЕЛ“ /„Кървав сън“, „Нощта на бомбардировача“, „Железен карнавал“, „Човекът с напалмовите очи“, „Портрет на дявола с бомбе“, „Синдромът на водолаза“, „Мерки за незабавната евакуация на музеите призраци“/; „ФЛЪОВ НОАР“ /„Д-р Скарлет“, „Катакомби“, „Ира-Меланокс-гневът на мрака“, „Внимание — миниран паркинг“/, за да се стигне до днес, когато е сключил договор с небезизвестния Жерар Дьо Вилие. От края на 1990 г. Серж Брусоло работи изключително за неговото издателство, където му е отделена специална поредица от шест романа годишно — „Кошмар под наем“, „Разпятие“, „Глутницата“, „Зазиданите“, „Вкоренените зверове“, „Нечовешките същества“, „Зли демони“ и последният засега — „Черният вятър“. Превеждан е на всички европейски езици, както и в САЩ и Южна Америка. Наричан ненапразно френският Стивън Кинг, Брусоло работи и в криминалния психологически трилър: романите му „Вълчи шепот“, „Вредният“ и „Заразената къща“ се сочат за класика в жанра от такива майстори на перото като Боало — Нарсъожак, Себастиен Жапризо, както и от англичанина Джон Лъо Каре.

Любомир Найденов

Бяха му изтръгнали бръснача точно в момента, когато бликналата кръв започваше да се стича по голите бедра...

Той не изпитваше болка. Загубата на съзнание бе притъпила мозъчните центрове и само три усещания му доказваха, че все още съществува: постоянният сърбеж от наболата по хлътналите бузи брадичка; необузданият пулс на разрязаните вени по пъпната връв почти до корема; и леденият допир на плочките отдолу, под сплеснатите му кълки. Той повдигна дясната си ръка към гърдите и с влажни пръсти се опипа отвсякъде, чак до корема. Куп превръзки — от чаршаф или бельо? покриваха пъпната връв, нарязана от острието на бръснача... Сега вече различаваше нещата наоколо дотолкова, доколкото му позволяваше вроденото късогледство. Застланият с плочки коридор бе празен до стая номер 12, където на рогозката, свит на кълбо, някой спеше. Тъй като от такова разстояние виждаше само голия гръб и мръсните му ходила, Гал никога не би могъл да каже дали това бе мъж или жена. На тавана примигваха еднообразни жълтеникави крушки, предупреждавайки, че скоро ще угаснат. По стените нямаше никакъв отвор, каквото и да е прозорче или по-голям прозорец, никаква амбразура или поне някаква цепнатина. Пълна тъмнина. Трябваше да се повдигне на лакът, да опипа нашуплилата се мазилка по стените, да се придвижи чак до шалтера на стълбището... но се чувстваше толкова слаб. Върху жълтата влакнеста рогозка кръвта бе започнала да засъхва... Гал се сети за майката оттатък, зад притворената врата на стаята. Тя се беше излегнала на продънилото се походно легло, стиснала здраво с бедрата си пъпната му връв, изтръгнала се от черния гъсталак на половия й орган и проточила се през откренатата врата чак до коридора... Чак до него, до Гал, свил се по диагонал на лъскавия под. Или поне така той си представяше нещата.

Малко стаи на тоя етаж бяха заети. С изключение на Гал и спящото на рогозката пред стая номер 12 същество, за последните двадесет години не бе имало нито едно раждане.

Внезапно ежедневиият поток храна се заизлива по пъпната връв и младежът се изкриви в гримаса, когато тласъците стигнаха до порязаното място. Само за миг си помисли, че червото ще се скъса под налягането, но нищо не се случи. Храната без затруднения се изсипа във вътрешността на стомаха му.

Обля го топла вълна и го накара да забрави за ледения допир на плочките отдолу.

След това, сънят... тежък, дълбок
отнасящ всичко... бръсначът
порязването
болката...

Космическият сън го предпазваше от смъртта поставяше го извън всякакво временно изтичане... Дълбока забрава в някаква гънка на времето, някъде там, в празнотата на пространството...

Безгранично, магическо небитие. Несвяст, прекъсвана от коматични пробуждания, никога достатъчно дълги, за да може разумът да се откъсне от вцепенението на някакво неопределено състояние...

Сън, тежък, дълбок...
отнасящ всичко... бръсначът
порязването
болката.

... и грапавото руно на рогозката, без да може да каже каква е тази козина с толкова твърди влакна, един истински правоъгълник с бодили, като че ли направо отрязани и присадени под него от някакъв огромен таралеж...

и коридорът, застлан с фаянсови плочки тунел, където урината на спящите е покрила пода с неизличими следи, не изтриваеми дори и за струите бактерициди, изливани по цокъла, за да се разложат изхвърлените по време на съня изпражнения — най-често в течно състояние, — навик за съществата, не поемащи твърда храна... или пък настилката от квадратни плочи и зловонни жлеbove, в които нокътят проникваше с някакво пагубно удоволствие, изпълвайки се всеки път с кафеникава или черна кашичка, за която по-добре да не знаеш от какво е...

И все пак те бяха богове — така спящите сред собствените си изпражнения, сред повърнатото от препълнените им стомаси... Богове, вкопчили се в бликналата от корема им пъпна връв, висящи на една съвсем обикновена ивица нежна кожа, сякаш бяха алпинисти над зловонна бездна, молещи се въжето, около което са се увили, да издържи...

и от двете страни на фаянсовата пътека — врати, — всички еднакви, една срещу друга, наредени по мистериозен начин през три

метра и половина...

един коридор в космически хотел...

стаи, давани под наем за вечни времена; затворени или откrehнати врати, през които полупрозрачна връв е изпълзяла... божествени наематели с безкраен договор... някаква къща, кораб, може би...

Гал беше седнал на рогозката, безразличен към дразнещия допир на грапавите влакна отдолу.

Гал беше седнал, подпрял чело на коленете си... Скоро пъпната му връв щеше да стане достатъчно дълга, за да му позволи да достигне следващата врата; тогава трябваше само да се повдигне и да почука по емайлирания номер, силно, така силно, че да си натърти ставите... Ако в стаята имаше някой, женски глас щеше да му извика да влезе. И естествено, той трябваше да разполага с достатъчно от онова — „мекото“, — за да се дотърти до медния креват, където, може би от една година, момичето с разтворени бедра бе чакало да дойде оплодителят...

да се катери между краката ѝ всяка вечер, да прониква в нея, докато тя не издуе корема... и после, облегат на медните крака на кревата, да чака да се изтърколят месеците. Това поне в крайна сметка обясняваше гъгнивият глас на разказвача, препредаван по всеки етаж от зарешетените високоговорители...

Ала пъпната връв на Гал все още не бе достатъчно дълга, той едва стоеше със събрани крака на рогозката пред съседната стая, където бе сигурен, че все още няма никой.

Някои майки можеха естествено да бъдат оплодени по няколко пъти, или пък да родят близнаци, например... в такъв случай от половия им орган бликваха по няколко нишки, проточвайки се до рогозката. Но многобройните раждания поставяха сериозни проблеми: детето можеше да се задуши с връвта на предното, а дори и да я отскубне... По правило бе забранено жена, станала вече майка, да се опложда отново, но някои мъжки индивиди не го зачитаха, тъй като от една страна късата пъпна връв не им позволяваше да почукат на друга врата; и от друга — те бяха изморени да чакат или да търсят някоя стая да се запълни отново...

Ролята на оплодителя не бе ясно определена. Законът, обичаите, традициите налагаха неговото присъствие в стаята чак до раждането,

на което той трябваше по всякакъв начин да помогне. След това трябваше да изкъпе детето, преди да отиде и го остави на рогозката пред вратата. Това беше твърде деликатна работа, защото нежната пъпна връв — във всеки случай малко устойчива, — можеше да се окаже твърде къса. Тогава леглото на майката трябваше да се премести така, че минавайки през откренатата врата, тънкото черво да бъде много изпънато. После, мъжкият индивид можеше да си върви, което най-често правеха...

Възпитанието на децата бе привилегия на гражданския разказвач, чиито металически шушукания се носеха по всеки етаж и наставляваха, разказваха приказки, пееха песнички...

Гал никога не бе изпитал ясно какво точно е това временно изтичане, но трябва да се каже, че всеки приток на храна го потапяше в състояние на полусъзнание, сякаш го превръщаше във влечуго, за което забавения жизнен процес бе съвсем естествен... Защо се бе опитал да си пререже пъпната връв с бръснача, намерен под рогозката?

И всъщност, какво търсеше този бръснач, набит между раздалечените плочки на проскубаната рогозка? Дали беше предназначен за някого? Навярно такива имаше под рогозките пред всяка врата, може би бяха предназначени за всеки мъжки индивид, имайки предвид хилядите ежедневни бръснения? Дали по другите етажи мъжете имаха бради?... Но в такъв случай, това си беше чиста спекулация, защото Гал никога не бе виждал други мъже, а още по-малко другите етажи...

В дъното на коридора бе желязната решетка на стълбището, там никога не се чуваха стъпки, защото никоя пъпна връв никога не бе толкова дълга, за да позволи изкачването и слизането по етажите...

Разказвачът бе обяснил, че на това ниво мъжете се казвали Гал, а жените Гала, но имената на момичетата нямаха почти никакво значение, интерес представляваше единствено присъствието им в стаята в момента на почукването, защото ако стаята бе и си оставаше празна, трябваше да се чака пъпната връв да порасне, за да е възможно преместването върху следващата рогозка, а това можеше да стане и след години търпение... Страхът, натрапчивата мисъл на всеки се свеждаше до мъчително безпокойство от това, дали стаята ще бъде празна, дали ще има отговор след трите почуквания по емайлирания номер... ПОСЛЕ ГАЛ ПРЕСТАНА ДА СЕ ПИТА ЗАЩО ДНЕС ТАКА

БЕЗРЕЗУЛТАТНО БЕ ИЗПОЛЗВАЛ БРЪСНАЧА... Приспивната песен на разказвача му помогна да се унесе, никой не му направи забележка, но бръсначът му бе отнет завинаги.

Всяка стая имаше по две диаметрално противоположни врати. Да се отвори вратата, това значеше да се излезе в нов коридор, напълно еднакъв с първия... Същите рогозки, същите бели и студени плочи. Всяка жена оставаше неизменно свързана със собствената си майка, пъпната връв минаваше през втората врата, пресичаше като опънат простор коридора и изчезваше в стаята отсреща през откренатата врата.

Законът е един за мъже и жени. Момиченцата израстват в коридора, на плочките; когато пъпната връв го позволи, те влизат в някоя стая и лягат в кревата.

Може да се изкачва, да се слиза по стълбището, да се връща назад, обстановката няма да се промени. Коридори следват един след друг. Само на един единствен етаж може да се премине открай докрай през върволица от коридори и стаи, положението винаги ще бъде едно и също: всяка стая — с две врати, като всяка от тях ще е за нов коридор и в този коридор — две нови редици врати, — също за нови стаи, които също водят към нови коридори, които...

Никога пред погледа няма да се изпречи стена без врата, прозорец, капандура или отвор, водещи навън. Някои етажи са съвсем безлюдни, пусти и прашни; други с гъмжащи коридори, където трябваше да се прескачат купища свити колена.

Разказвачът го бе обяснил... ставало въпрос за кула, без да обясни на кое ниво се намираше Гал... Може би 627 етаж над земята... или отдолу? Как да разбере?

Тук жените снабдяваха с храна, която черпеха от своя родител. Материята им бе вечност за всички онези, свързани с пъпната връв... Но ако веригата някъде се прекъснеше, това означаваше смърт за всички, изгубили по този начин контакта с корена... Смъртта пропълзяваше от стая в стая, от леглата, по коридорите, чак до последната брънка, която на свой ред излиняваше...

Да тук безсмъртието тече като пулсираща жизнена сила от пъпна връв в пъпна връв, предава се от жена на жена... Къде, обаче, е изворът на това безсмъртие, къде е изначалната пъпна връв, първата уста, първият стомах, които всмукват, дъвчат и поглъщат?

Къде се криеше коренът на тази вечност, спяща на овехтелите кривати и по застланите с мръсно бели плочки коридори...? Къде бе основата на този низ от етажи? Може да се тича, да се дълбае, без никога да се излезе от това вертикално леговище. Лабиринтът раждаше лабиринт, всяко ехо създаваше следващо. Аналогия и размножение, чрез делене се свързваха зад номерираните врати... Паяжина, изтъкана от черва, бримка по бримка. И всеки трябваше да чака като брънка, като частица от този керван на подвижни матрици, инжектиращи вечността.

Защо вечността?

Трябва да се узнае виновницата, онази, която в недрата, в мазетата на кулата, в бездънните основи на зданието бе решила веднъж завинаги да не умира. Синтетично сливане на амброзия и нектар, трахеотомия, инжекции, преливания... ето, това бе помията за безсмъртие и то от своето легло тя инжектира, инжектира... никога няма да спре.

Как да се узнае какво е в действителност?

Каквото и да стане, здравата пъпна връв е гаранция за стомашно изобилие, за вечно и блажено щастие след хранене; напевният глас на разказвача, мъркащ в ушите като цветен сън, сякаш възглавницата под тила ти е изтъкана от живи котки.

Да се изпълниш... да заспиш... да заспиш... да се изпълниш. Доволен, преситен, неподвижен...

Гал се чувстваше отпаднал. Разрязаната пъпна връв го бе изтощила и трябваше да мине време, преди да успее да седне на изтривалката пред съседната стая. С долепено до вратата ухо, той ненаситно дебнеше мига, в който постелята отвътре щеше да изпука или проскърца, но дебелилото дървено крило на вратата не пропускаше нищо.

Без да разбере ясно как стана това, спящото същество пред стая номер 12 умря, така поне Гал предположи, след като един ден го видя да се изтъркулва със скръстени ръце в средата на коридора и да замира неподвижно... Непоносима воня се понесе от врата на врата като се смеси и с без това тежката, спарена миризма в коридора и остана да тегне във въздуха. Дни наред Гал лежеше по корем на студените плочки, забил нос в твърдата, грапава рогозка. Устата и бузите му бяха издрани, въртейки главата си, мъчейки се да избегне непоносимата,

отвратителна миризма... Доколкото късогледството и оскъдната светлина по коридора му позволяваха да прецени, тялото на съществото се съсухри и съвсем се сви, сякаш се превърна в овъглен труп. Напомняше му на изсъхнала какавида, чиято свиваща се пъпна връв издърпваше обратно в стаята. После съществото изчезна напълно, вратата хлопна, затвори се, а в коридора остана само миризмата... Накрая Гал не издържа, стана и натъртвайки си ставите, почука по емайлирания номер...

Още неукрепнал, прегракнал от дългото мутиране глас му отговори. Гал влезе.

Леглото беше огромно, заемаше цялото пространство. Издут дюшек върху медна пружина, натъпкан с пепелява слама или някаква суха трева. Чаршафите и възглавниците бяха лекъосани като че ли с урина. Момичето бе плоско, стиснало очи, разтворило бедрата си, то изглеждаше съвсем дребно в огромния креват... Гал пристъпи към нея, но пъпната връв явно бе още къса и се наложи да спре, поставяйки ръце на перилата. От тук миризмата в коридора почти не се усещаше. Гал приседна, подпря се на стената, сви краката си и се замисли за бръснача. И за времето... В ТОЗИ МОМЕНТ УСЕТИ НЕЩО... Не му беше за първи път. И преди историята с бръснача бе изпитвал същото усещане... Бе нещо изплъзващо се, като ключ, като отговор на загадка, която като сянка мимолетно се появява и веднага изчезва... Дразнещото усещане, че е допуснал ГРЕШКА В ТЪЛКУВАНЕТО... Да, беше точно това... грешка в тълкуването. Тя стенеше. Смачканият на топка чаршаф бе затъкнал устата ѝ, овлажнена от слюнките. И коремът ѝ, подут мехур, очакващ някоя карфица да го прободне и да го пръсне.

Гал изпитва желание да го натисне отгоре с възглавницата, все едно, че е хипертрофирал цирей. Тя стене слабо и немощно... кратки, несъразмерни, задъхани вопли, по-скоро хълцания между две глътки въздух, където всичко е размазано — и сълзи и сополи... Гал я бе обладал само веднъж... Беше отдавна, когато се повреди часовниковият механизъм, тогава и двамата си позволиха да затворят очи. Плътта ѝ беше мека, отпусната, половият орган обръснат... Колко ли беше годишна? Тя стене... И малката плешива, кървава главичка вече се появява. Между краката ѝ, които Гал държи разтворени с ръце около глезените. От напъните и тласъците при раждането, пъпната

връв на момичето се скъса, и му се наложи да я закачи за медния крак на кревата. Никога ли нямаше да спре този кръвоизлив? Гал се мъчеше да издърпа детенцето измежду почервенелите възглавници, ето, то вече е на земята, под кревата, скрито е; пъпната връв се е увила около главата му, Гал си представя дебели корабни въжета, или не по-скоро примка за бесене...

Тя вече не стене, топката мокри чаршафи се е смъкнала между плоските ѝ гърди и Гал за първи път я наблюдава от толкова близо. Очите ѝ са зелени, но вече побледнели, кръвта изтича от тялото ѝ, загубило цвета си... Гал се пъха под кревата. Когато майката умре детето ще я последва... Пъпната връв ги свързва като скачени съдове, това е добре известно... и когато смъртта изпълни единия...

Да намери отново бръснача. Гал излиза, повдига рогозката, тук отдолу също има оставен бръснач с извадено острие, просто някой трябва да го вземе. Гал го взема, връща се под кревата и прерязва червото на десет сантиметра от корема на новороденото, завързва го на възел... здраво стегнат...

На другия ден, след като загаси осветлението в стаята и покри с чаршафа нищо не изразяващите празни очи на момичето, вече неподвижно, Гал се върна в коридора. Когато затвори вратата, оставеното на рогозката дете заплака... Беше момиче, значи се казваше Гала Трудно му беше да изчисти бръснача и острието се покри с ръжда. Този път, миризмата на разлагащото се в стаята тяло не се почувства в коридора, въпреки това, детето не спря да плаче... Гал разбра, че малката бе гладна... Но по коридорите никога не бе имало храна; освен да тракат от студ, зъбите никога не бяха изпълнявали друга функция; езикът никога не бе усетил остротата на подправките или някаква пареща течност. Пъпът бе тази уста без зъби, без език и бузи, която на двадесет сантиметра над половия орган помпаше храната, сраснала се в някакви титанични, инфекциозно заразени устни, някаква рана върху нежната кожа... Разказвачът го бе обяснил на всички. Когато пъпната връв по невнимание или случайно се скъса, пострадалият или жертвата се оказват незабавно отстранени от хранителния източник. А това означаваше бавна, изтощаваща смърт, шест месеца или една година след това, всичко зависеше от запасите и съпротивата на всеки организъм... В кулата няма храна, никога не е имало... Детето порасна бързо, а може би и времето се е ускорило.

Потънал в полудрямка след хранене, на Гал му бе невъзможно да определи. На първо време малката се преместваше от рогозка на рогозка, влачейки се по корем плочка след плочка. Сега вече пълзи на четири лапички, като ръцете, и колената ѝ са черни от прахоляка по плочките. Придвижва се с наведена глава и подскачащо бяло задниче, тъмнокафявите ѝ къдрици са паднали по лицето ѝ. На Гал не му харесва отдалечаването и сноването ѝ по коридорите.

Никога не бе проклинал толкова своето късогледство. След петнадесетата плочка, момиченцето се губи вече от погледа му, сякаш е потънало в мъгла, а той трябва да стои на място, да търка с влажни ръце пъпната си връв и да чака детето да изплува от мътните води и само да се върне при него... Но малката не може да се задържи на едно място, връщайки се, тя го подминава в обратна посока, отдалечавайки се към стълбището Гал не смее да я извика, убеден, че с това ще наруши закона... никой никого не вика, всеки е ограничен в движенията си като куче, вързано за синджир...

И когато един ден тя прекрачва първото стъпало на стълбището, Гал разбира, че денят в който ще си отиде, няма да закъснее. Става ѝ навик да тръгва сутрин, все още на четири лапички. Коремът ѝ се е загладил от лазенето и катеренето по стъпалата, много бързо тя изчезва към долните или горните етажи. Може би търси да намери други деца, които не могат да се придвижват. Поне да беше имало друго раждане в коридора, но след смъртта на съществото пред стая дванадесет, нито една врата не се беше отворила, и на Гал му е отредено да остане сам. Пъпната му връв вече не расте, той не храни надежда, че някой ден ще отиде и ще почука на друга врата. Вечер детето се връща все поизморено. Коленете му целите са одрани от катеренето по металните стъпала на стълбището... После, един ден, тя изчезва.

Гал спи много лошо, струва му се, че плочките на пода стават още по-студени. Напразно си повтаря, че е глупаво да се привързва толкова към едно дете; но не може да осъзнае очевидността на това твърдение. Сеца се отново за бръснача...

Съдбата му помогна. Без да разбере как точно стана, вратата на майчината стая просто хлопна, като че ли от някакво течение, и пъпната връв се отсече на един метър от корема му. Не го заболя, само дето нервите се бяха възпалили в непосредствена близост до пъпа. По инстинкт той завърза срязаното сляпо черво, както бе направил и с

детето. След три дена, останалата част от пъпната връв изсъхна и падна... Тогава Гал обърна рогозката, взе бръснача и се отправи към стълбището.

Когато за последен път го беше видял, детето слизаше. Гал се запита, дали двамата с него ще оживеят, докато се намерят.

Гал съвсем се обърка, но не се изненада, можеше да се каже, че бе предвидил това.

Той се скиташе... от площадката на един етаж, до друг. Намери детето на стъпалата, сгърчено в един ъгъл. Мъртво.

Той се спря... плака, хапейки устните си повече от нервност, отколкото действително от скръб, после почувства глада... Като някакво ухапване в корема. Тогава Гал разряза тялото с бръснача и въпреки отвращението, напъха парчетата плът в устата си...

После всичко бе лесно. С бръснач в ръка той проникваше по коридорите до момента, в който гладът ставаше непоносим и го караше да започва отново. И така ден след ден...

Тогава безсмъртните се уплашиха, а жените повече не отговаряха на почукванията по стаите. „ГРЕШКА В ТЪЛКУВАНЕТО“

Беше като някаква червена сигнална лампичка, мигаща в гънките на мозъка му. Някакво болезнено трептене, което след известно време изчезна. ГРЕШКА В ТЪЛКУВАНЕТО!

Гал слизаше, стълбище след стълбище, етаж след етаж. Неукрепнали, несвикнали да се движат изправени, петите му болезнено понасяха ръждивите железни стъпала на стълбището. Понякога му се налагаше да поседи, подпирайки се на тухлената стена. Шахтата на стълбището поемаше и увеличаваше шушукането из коридорите, превръщаше го в едва доловимо, но натрапчиво жужене на някакви невидими мухи. Като в някаква отражателна кутия, стълбището разпространяваше хиляди думи, изплъзнали се от полуотворените врати... Гал слизаше свободно, без да е обвързан никъде и с нищо, единственият номад в тази паяжина от пъпни върви, приковала своите обитатели към рогозки, обрекла ги на вечна неподвижност. Цялото това тъпчецо човечество му напомняше за уловени от отчаяно тръпнеци в паяжина мухи, докато паякът нишка по нишка ги приближаваше, сякаш плуваше в спокойно езеро и слизаше към тях... слизаше...

Гал слизаше.

Когато от глад му причерняваше и краката му се огъваха, тогава, докато всички дремеха, той влезаше в най-близкия коридор. Вече действаше без никакво отвращение: нападаше бързо като предпочиташе жени, те се съпротивяваха по-малко, приковани от ужас към дюшеците. Задоволил глада си, Гал отново тръгваше... продължаваше да слиза.

Какво можеше да се направи срещу него? За да започнат да го преследват, за да влязат в конфликт с него и да го унищожат, трябваше някой друг също да се съгласи и да пререже пъпната си връв, също да започне да преследва Гал от стълбище на стълбище с бръснач в ръка, до окончателния сблъсък. А после? Какво щеше да стане после? Оцелелият трябваше да задоволи глада си, победителят трябваше също да се нахрани... и всичко щеше да започне отначало. Който и да оцелееше, щеше да се превърне неминуемо в людоед; да се убие Гал, значеше просто да се смени палачът. Единственият разумен изход бе неприложим, тъй като предполагаше след убийството на Гал да се извърши и самоубийство, за да не се превърне другият в лешояд... Но в този момент никой нямаше дотолкова развито чувство за верска общност, за себеотричане. Не, срещу него нищо не можеше да се предприеме, той го знаеше.

Гал слизаше, воден от тайното желание да открие корена, да се срещне с него. Вечер сядаше в ъгъла на някоя площадка, с бръснач на коленете... чупеше светецата крушка, за да се скрие в мрака, след което, със затворени очи започваше да говори. Обръщаше се към всички по коридорите, със силен, но равен глас, който шахтата увеличаваше като рупор. Обясняваше им какво ще стане, когато той стигне до корена. Само един удар с бръснача щеше да е достатъчен, за да ги отблъсне безвъзвратно от първоначалната майка. Те всички щяха да се превърнат в затворници на някаква паяжина, разклоняваща се навсякъде, но в основата си — Вече изскубната. Изолирани, те завинаги щяха да бъдат лишени от източника на безсмъртие; телата им, стана ли отново човешки, щяха да изпитат своите органични нужди; физиологическата тирания на вътрешностите щеше да докара глада... смъртта.

И тогава на тях щеше да им остане една единствена алтернатива: да умрат, вкопчени в изсъхналата и вече безполезна пъпна връв, или да

се освободят като него — Гал, — да се изправят и тръгвайки с бръснач в ръка... да убиват.

Той им описа мъките на глада, обясни им, че ще трябва да застанат един срещу друг, да се изтребват помежду си, разкъсвайки се по коридорите, за да оцелеят. Разказа им за образуването на племена, за възникването на надмощие на по-силните над по-слабите, за заплахата, която щеше да надвисне над техните деца, за необходимостта от възпроизводство, за да могат да се хранят... Страхът.

Повече нямаше да има паяжина. Щеше да остане една постоянно променяща се и гъмжаща маса от мухи и паяци.

Той слизаше. Около него по коридорите се носеше ропот на ярост и ужас. Вечерта, когато сгушен в ъглите на площадката, той отново подхващаше разказа си от поредния ден, надигащи се викове се мъчеха да заглушат гласа му. Цялата сграда бе изтръпнала от неописуем страх.

Той слизаше.

После, един ден стъпалата секнаха. Той бе стигнал до равно, утъпкано място. Парапетът бе свършил своя бяг, опрян в тухлената стена, повече нямаше стълбище. Гал беше пристигнал.

На един стол бе оставен черен, колосан и протъркан редингот, толкова твърд, като че ли ушит от картон. Имаше и едно бомбе, ненормално тежко за такова.

В един момент неочаквано му се стори, че погрешно е разбрал. Всичко това му напомняше нещо... Нещо, което отчаяно се бе мъчило да изплува в съзнанието му. В края на краищата, Гал облече костюма. Часовникът, пъхнат в малкото странично джобче, бе закачен за дебела златна верижка, която изпълнила джоба, изскочила навън, се точеше по земята, виейки се към някакъв вграден в пода кръг и се свързваше с него. Черен квадрат в стената очертаваше контурите на вратата. Една обикновена, полирана врата, с напукана, олющена дръжка. Две денонощия Гал седя на последното стъпало като не се решаваше да прекрачи прага. Накрая той протегна ръка, вратата не беше заключена, веднага се отвори... отвъд беше тъмно, много тъмно.

В тихата, мрачна стая, Сара долепи чело до опушения прозорец. От другата страна на пътя един полицаи бе спрял коня си до червения пожарогасителен кран. От време на време хлапетата протягаха към

гривата на коня ръце, хвърляха скришом пуканки по асфалта, като се надяваха по този начин да размърдат животното замряло от безразличие. Улицата бе потънала в слънце.

Значи Гал бе мъртъв...

Бяха седнали в кафенето на медицинския институт и шоколадът в чашите бе започнал да потъмнява от студа. За шести пореден път Маркам кръстоса краката си и пак ги свали. На униформата си носеше значката на медико-психологичния център и дали поради това, държанието му бе неестествено. В един момент Сара осъзна, че никога по-рано не го бе виждала в униформа.

Значи Гал...

— От психологична гледна точка, разводът ви, фактът, че детето е останало при вас, всичко това много го е разстроило... Доколкото разбирам, сватбата са направили вашите родители. В цялото това сурово обкръжение той е страдал. Още от малък майка му е била тиранин за него... липсата на баща, починал твърде рано, толкова млад... Той често ми разказваше за това, светът за него бе разделен на мухи и паяци. Навярно всичките тези неща са го накарали доброволно да се съгласи за опита...

Той направи пауза...

— Продуктът подпомага активността на сънищата изграждането на видения — допълни Маркам полугласно. — Това е всичко, което можем да обясним...

Той замачка козирката на фуражката си.

— Изтръгнал е пъпната си каучукова тръбичка за кръвопреливане. Това го е упоило, станало му е навик: в полусънно състояние, като сомнамбул, той е започнал да изживява своите сънища. Контролните камери го заснеха, докато бродеше из кораба... невероятна история, нахвърлил се е върху другите членове на екипажа, упоени като него и потънали в изкуствен сън Кръвопреливанията повече не го подхранваха, казват че са му се привиждали сцени от людоедство. Това поне е официалната версия; според мен, едва ли би издържал само с виденията си... Много пъти компютърът се опита да го събуди, изпращайки му сигнала „погрешно тълкуване“, но безуспешно... Войниците възстановиха капсулата в пълна тайна, ще се обясни, че е било дефект в херметизацията...

Сара отлепи чело от прозореца. От продължителния допир със стъклото и бе останало ледено петно. Беше като някакъв израстък над веждите. Тя се опита да каже нещо, колкото да забави единствения въпрос заради който бе дошла тук...

— Какво правите сега?

— Програмата е блокирана. Ще прегледаме основно всичко, засягащо „висящо пътуване“. Оттук нататък ще имаме предвид алергичните реакции като тези на Гал.

Гласът на Маркам утихваше, значките по униформата му проблясваха в полумрака. Тя за последно преглътна слюнката си.

— Как е умрял? Искам да кажа, в действителност? Убили са го при влизането, или?...

Той подскочи шокиран, гримаса на неодобрение се бе изписала по лицето му.

— Не. Излязъл е в пространството със скафандъра си, „да се разходи“. Това беше неговата специалност в рамките на мисията. Отрязал е кабела, свързващ го с кораба... „пъпна връв“, както го наричат... Съжалявам Сара, той се носи някъде... не знам как да ви кажа... Наистина не знам.

Нямаше нищо за казване. Тя долепи чело до стъкло. то, опитвайки се да го намести на същото онова място, станало безчувствено от студа. Отвън децата, отегчени от безразличието на коня, си бяха отишли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.